ЛАРИСА КОЗОВА

Волошин зазначив, що Ситуація на півдні стає дедалі гострішою / ілюстрація УНІАН

"На окупованій Херсонщині росіяни облаштували свої позиції як ХАМАС у Газі – десятки кілометрів під землею", - полковник ЗСУ Владислав Волошин

08:26, 17.06.2026 25 хв. 1953 УНІАН

Речник Сил оборони півдня України Владислав Волошин в інтерв'ю УНІАН розповів, як удари по логістиці росіян вплинули на спроможність ворога наступати й нові дедлайни із захоплення українських територій.

Південь України залишається одним із найгарячіших напрямків фронту. Ворог не полишає намірів просунутися до Запоріжжя та Дніпра. Ці завдання їм ускладнюють Сили оборони України, які останнім часом розгорнули успішну кампанію ударів безпілотниками по логістичних артеріях росіян на окупованому півдні та в Криму.

Речник Сил оборони півдня України, полковник ЗСУ Владислав Волошин в інтерв'ю УНІАН детально описав ситуацію в цій оперативній зоні, розповів про наслідки атак ЗСУ на "дорогу життя" окупантів, та до яких дій вони вдаються, щоб продовжувати забезпечувати свої війська на півдні.

Пане Владиславе, якою зараз є ситуація на півдні України?

ВІДЕО ДНЯ

Ситуація на півдні стає дедалі гострішою. Проти нас воює два угруповання військ РФ – "Днєпр" та "Восток". Протягом останніх трьох-чотирьох тижнів їхня кількість збільшилася та становить 213,5 тисяч осіб, а також понад 1,1 тис. танків, близько 3,5 тис. бойових броньованих машин. Це 35 окремих бригад, понад 70 різних окремих батальйонів, полків, загонів...

Крім того, є чимало бойових груп, зокрема, група "Кінбурн", яка перебуває на Кінбурнській та Тендрівській косах, а також група "Енергодар", що утримує Запорізьку АЕС. Також є значна кількість підрозділів безпілотних систем, чимало наземних роботизованих комплексів, які противник застосовує під час зіткнень та для налагодження логістичного сполучення зі своїми штурмовиками.

Ворог зібрав дуже потужне угруповання, бо розраховував активізувати свої штурмові дії у нашій операційній зоні, щоб отримати певні результати. Мета – продовження захоплення Запорізької області, рух у Дніпропетровську область тощо.

Наскільки добре підготовлені ці війська?

Фактично всі зібрані тут ворожі підрозділи для ведення активних штурмових дій пройшли певну підготовку на полігонах та у навчальних центрах, більшість з яких розташована на тимчасово окупованих територіях Запорізької, Херсонської, Донецької областей та в Криму. Тобто ці солдати "заточені" саме для штурмів на південних напрямках – на трьох Запорізьких (Оріховському, Олександрівському, Гуляйпільському) та Придніпровському, який називають також Херсонським.

Наприклад, угрупованням "Днєпр" керує російський генерал Михайло Теплинський – командувач Повітряно-десантних військ Росії. Він підтягнув сюди з інших напрямків саме десантників, призначення яких – ведення активних штурмів. Яка якість їхньої підготовки? Звичайно, це не прості мобілізовані... Загалом, можу зазначити, що росіяни стали більше приділяти уваги саме підготовці штурмовиків.

Можете навести приклади, які свідчать про зміну ставлення до підготовки противника?

Є так звана "південна труба", якою росіяни намагалися та намагаються інфільтруватися у глибину нашої оборони. Це колишній газогін, прокладений десь у 1960-70 роках для постачання газу на південь Запорізької області та до Криму. Так от: росіяни прагнуть використати цю трубу для того, щоб непомітно пройти в наш тил. Для підготовки таких груп в одному з навчальних центрів на окупованій частині Запорізької області навіть спорудили макет цього газогону з урахуванням його особливостей та навчалися пересуватися ним, діяти в ньому. Підготували відповідні електросамокати та візки, щоб переміщувати живу силу й вантажі, налагодили телефонний зв'язок, для чого проклали відповідний кабель. Іншими словами, вони дуже ретельно готувалися для таких дій.

Потім, після тренувань на цих тренажерах, під час реальних дій більшість цих штурмових, інфільтраційних груп потрапила у полон. Річ у тому, що, коли вони увійшли в газогін, за ними ретельно заварили отвори труби – російські штурмовики були у шоці, адже їх про це командири не попередили... Це було зроблено, щоб відрізати відхід, аби солдати не дезертирували... Таким чином, у них залишався тільки один шлях – вперед.

Де саме розташована ця труба?

На Оріхівському напрямку, де є декілька активних ділянок фронту. Одна з них – поблизу Оріхова, там ворог намагався проводити штурмові дії біля Щербаків, Малих Щербаків – саме тут проходить цей газогін...

Також противник активний у західній частині напрямку, де в районі населених пунктів Степногірськ, Приморське, Плавні Сили оборони проводять активні дії, зокрема, маневрову оборону. Тобто ми не тримаємось на якихось певних позиціях: якщо треба – відходимо, у той чи інший момент, контратакуємо... За можливості проводимо активні дії для того, щоб відбити атаки, відновити контроль за раніше втраченими позиціями чи об'єктами.

На цій ділянці фронту нам вдалося зупинили вороже просування, а противник тут ліз доволі активно, адже це найближча до Запоріжжя ділянка фронту. Зокрема, в Степногірську можна розміщати певні види озброєння, щоб завдавати ударів і тримати під вогневим контролем обласний центр, навіть його південні околиці такі, як Балабине, Кушугум... Саме тому ворог рветься до Степногірська... Але Сили оборони провели успішні дії й намагаються відтіснити ворога звідти. Станом на зараз у Приморському ми змусили противника відступити, у Плавнях вдалося повернути наші позиції.

Але ж плани ворога щодо Степногірська не змінилися?

Ми примушуємо його змінити плани щодо цього міста. Проте, за даними розвідки, на цій ділянці фронту російський підрозділ, який через штурми втратив свої спроможності, вже замінив особовий склад. Наразі перед агресором стоїть завдання з дедлайном до кінця червня взяти Степногірськ під контроль. Це свідчить про те, що активні бойові зіткнення там триватимуть.

На Оріхівському напрямку також розташоване село Мала Токмачка, про "захоплення" якого регулярно звітують росіяни, і це вже стало мемом...

Так, це теж доволі напружена ділянка фронту, де противник досить активно працює з усіх видів озброєння, щодня ми там фіксуємо навіть по декілька бомбових ударів. Ворог постійно намагається підтягти туди групи – штурми майже щодня – та прагне вийти до околиць Оріхова. Проте це йому не вдається, адже ми намагаємось діяти на випередження – б'ємо по найближчій логістиці, не даючи противнику підтягнути штурмові групи на передові позиції, зосередитись та накопичитись.

Волошин розповів про активність окупантів на Запорізькому напрямку / фото Facebook-сторінка Владислава Волошина

Така висока зацікавленість росіян цим селом цілком логічна – воно розташоване на автодорозі, яка веде з тимчасово окупованих Пологів до Оріхова. Якщо росіяни візьмуть Малу Токмачку під контроль, це їм відкриє шлях зі сходу до Оріхова...

Доводилось чути від деяких військових, що в районі Малої Токмачки росіяни засіли у бліндажах, намагаються окопатися якомога ближче до позицій ЗСУ та вести за ними спостереження. Це так?

Це стосується не тільки Малої Токмачки, а й багатьох інших ділянок фронту. У зв'язку з тим, що зараз над полем бою панують ударні безпілотники, БПЛА-розвідники, FPV-дрони тощо, ворог доволі часто застосовує тактику малих піхотних груп – здійснює накопичення штурмовиків на певних позиціях. По одному, по двоє вони намагаються повзти, сховатись, приховано пересуватись і підтягнутись ближче до відповідних об'єктів, "точок", з яких у перспективі можна розпочати штурмові дії.

Наприклад, є певна схованка чи викопана у землі діра. Один росіянин туди заповз та передає, мовляв, "успішно інфільтрувався, очікую". Згодом там збирається ще кілька російських солдатів, які пізніше отримують команду йти на штурм. Після цього окупанти, якщо їм вдалося вціліти, намагаються взяти під контроль ті чи інші наші позиції та викликають групи закріплення... Якщо ворогу вдається там втриматися, вже йде мова про те, що РФ має на певній ділянці успіхи у пересуванні.

Однак частіше ми просто не даємо противнику закріпитися.

Чи продовжує ворог застосовувати так звану практику "прапоровтиків"?

Вона залишається. Тому, шо є плани, є дедлайни, які вони намагаються виконувати та дурять власне командування. Вже навіть застосовують штучний інтелект для того, щоб сфальсифікувати різні відео, фото для осінтерів, для свого командування. Лише за два-три місяці було понад десяток населених пунктів, до яких російські солдати заходили, щоб сфотографуватися й продемонструвати свою нібито присутність.

Але зайти у певну точку штурмовикам – це не головне. Повторюсь, потрібно, щоб за штурмовою групою зайшла група закріплення. Потім для цієї групи треба налагодити логістику – тобто, щоб можна було туди доставляти боєприпаси, продовольство, озброєння. А для цього потрібно знищити вогневі засоби, які можуть обрізати цю логістику... Ну, зайшли вони до населеного пункту, розгорнули прапори... Прилетіли кілька наших дронів – влупили й все – немає російської групи. Згодом противник вже й не пригадає назву того населеного пункту...

Водночас найгарячішим напрямком залишається Гуляйпільський?

Так, десь понад півтора місяця це найгарячіший напрямок. Найбільшу активність ворог там проявляє на двох ділянках. В першу чергу, на південний захід від Гуляйполя, де розташовані Чарівне, Залізничне, Гуляйпільське, Верхня Терса... Там противник намагається відтіснити Сили оборони, захопити населені пункти та просуватися далі – у напрямку Омельника, Комишувахи – у глибину Запорізької області, до міста Запоріжжя.

Інша ділянка фронту – це на північ від Гуляйполя, де розташовані Добропілля, Прилуки, Варварівка. Там ворог прагне прорватися у бік Тернуватого, Косівцевого, Різдвянки, здійснити пересування на схід, у глибину нашої оборони. Зараз Гуляйполе тримається, там є наші позиції, з ними налагоджена логістика, за необхідності відбувається евакуація, ротація.

Противник тут останнім часом активізувався, тому що російське командування ставило дедлайн для захоплення, наприклад, тієї ж Верхньої Терсли, Тернуватого, Гуляйпільського – до кінця травня. Але ворог не зміг вкластися у встановлений строк, й тому останнім часом, десь півтора-два тижні, доволі активно штурмує. Ба більше, завдає авіаційних та дронових ударів, здійснює артилерійські обстріли, фактично руйнуючи наші позиції, укриття, укріплення, а також – населені пункти, які у них на шляху. Після цього накат за накатом йдуть російські штурмові групи...

Що відбувається на Олександрівському напрямку?

Тут на деяких ділянках фронту Сили оборони проводять активні дії, що примушує противника навіть переходити до оборони. Тобто ми намагаємось перехоплювати тактичну ініціативу й проводити дії щодо відновлення контролю над нашими раніше втраченими позиціями, населеними пунктами. Таких є декілька ділянок, але конкретно не буду зупинятись, тому що відповідні дії ще тривають. Казати про підсумки чи досягнення – зарано.

На якій відстані зараз ворог від Запоріжжя?

Його найближчі позиції на відстані до 30-32 кілометрів. Штурмові та інфільтраційні групи періодично на певний час підходять ближче – до 25 кілометрів. Інколи вони заходять до Степногірська та намагаються там утриматись... Загалом, фактично ситуація з просуваннями ворога біля обласного центру не змінилася. Водночас, на жаль, змінилося дуже багато в іншому – противник вдосконалює свої повітряні засоби ураження. Збільшує їх дальність, щоб завдавати якомога більше руйнувань, уражень. Наприклад, якщо ми на початку весни говорили про те, що кілзона складає 17-20 км, то зараз – 20-25 км та навіть більше.

Волошин зауважив, що противник вдосконалює свої повітряні засоби ураження / фото Facebook-сторінка Владислава Волошина

Нещодавно до Запоріжжя почали діставати ворожі FPV-дрони. Як це вдалося росіянам?

Ворог застосовує по Запоріжжю FPV-дрони, оснащені LTE-модемами, які підключаються до системи мобільного зв'язку – зараз противник вдосконалює ці засоби повітряного нападу. На жаль, заглушити їх РЕБом доволі непросто, адже доведеться вимикати увесь зв'язок для населення, а це, у тому числі означає обмеження конституційних прав громадян на користування засобами комунікації.

Поясню. Щоб "придушити" ці дрони, потрібно відключити весь мобільний зв'язок, на усіх частотах... І він "лежатиме" постійно, бо до "точок" запуску дронів десь 30 км, це доволі невелика відстань. До того ж, ми не знаємо, коли саме почнеться атака цими БПЛА.

Чи відомо, що відбувається на Запорізькій АЕС?

Окупанти використовують будівлі ЗАЕС для того, щоб приховувати бойову техніку... На території станції розміщені вогневі точки, засоби РЕБ, радіоелектронної розвідки та майданчики для запуску БПЛА...Там облаштована база для підготовки пілотів FPV-дронів, а неподалік від станції противник розмістив бронетехніку, певне озброєння...

Саме з території ЗАЕС неодноразово завдавались удари по Нікополю. Адже звідти невелика відстань навіть до середмістя цього населеного пункту – по прямій всього 4-4,5 кілометри. Не кажучи вже про набережні, житлові квартали, розташовані на березі колишнього Каховського водосховища... Також були випадки, коли росіяни гатили з території станції реактивними системами залпового вогню "Торнадо-С" по Запоріжжю. При цьому вони знали, що відповіді ми не дамо саме через специфіку об'єкта, з території якого завдавалися удари.

Росіяни час від часу вдаються до провокацій. Зокрема, декілька разів там (неподалік АЕС, – УНІАН) вибухали їхні безпілотники, проводилася утилізація боєприпасів – знищення шляхом підриву. Уламки летіли у бік станції і її будівлі зазнавали різних пошкоджень. Вже не кажучи про те, що постійно виникають проблеми в роботі фахівців ЗАЕС та в забезпеченні електроживленням реакторів...

Але росіяни неодноразово звинувачували в ударах по ЗАЕС Сили оборони України. Тільки за останні два тижні були дві такі заяви...

Так, й це дуже серйозні звинувачення! Однак ми взагалі не завдаємо ударів по ядерному об'єкту, не ведемо поруч жодних бойових дій! До того ж пошкодження, які вони намагались видати за удар нашого дрона, сталися з протилежного боку від розташування наших позицій. А туди наші засоби можуть залетіти тільки за певного збігу обставин... Ба більше, нібито це зроблено FPV-дроном на оптоволокні... Однак у нас немає засобів з такими технічними характеристиками, які дозволяють нести таку кількість вибухової речовини, щоб зробити такі отвори у стінах (російські пропагандисти тиражували фото, на якому, як стверджувалось, є наскрізна діра у стіні однієї з будівель ЗАЕС, – УНІАН). Тому все це – відверта провокація, маніпуляція суспільною думкою, намагання тиснути на міжнародних експертів МАГАТЕ, місія яких перебуває на станції.

Чи використовують росіяни колишнє Каховське водосховище у військових цілях?

В районі ЗАЕС вони намагаються виставити свої спостережні пости, бо дуже остерігаються, що ми використовуємо дно водосховища для пересування своїх диверсійних груп. При цьому самі намагаються цим шляхом інфільтруватися у наш тил... Тому так – активність їхня там є, але ми виявляємо їх та знищуємо дронами.

Відомо, що окупанти щодня завдають ударів по Херсону, на цивільних влаштовують справжнє сафарі – майже кожного дня люди гинуть, отримують поранення.

Так, на жаль, поки це триває... Уявіть, за день у нашій зоні відповідальності відбувається понад 2 тис. ударів дронами-камікадзе різних модифікацій, з яких близько третини припадає саме на Херсон. На таку невелику ділянку фронту! Також під постійними обстрілами – Нікополь, Марганець, інші населені пункти на правому березі Дніпра. Тобто росіяни дуже і дуже активно, перебуваючи за річкою, б'ють по наших населених пунктах...

На лівобережжі Херсонщини окупанти викопали тунелі протяжністю 3-4 десятки кілометрів і майже все переміщення в них йде під землею. Північніше Олешок, Козачих Лагерів – все зосереджено на глибині – переміщення особового складу, позиції артилерії, злітно-посадкові майданчики для дронів... Таким чином, росіяни створили потужну заглиблену систему оборони для того, щоб атакувати наші населені пункти та залишатися неушкодженими... За таким принципом, лише у значно більших масштабах, угруповання ХАМАС облаштувало підземне місто в Секторі Гази.

Виходить, що наразі росіян, які перебувають на лівобережжі Херсонщини, уразити взагалі неможливо?

Можливо. Ми їх уражаємо, але для цього потрібно докласти зусиль, застосувати всі вміння і хитрощі, притаманні нашим бійцям. Тому втрати в окупантів на цьому напрямку також доволі значні.

Розкажіть, що відбувається на островах у гирлі Дніпра?

Станом на зараз декілька островів все ж таки залишаються під контролем окупантів, завдяки розміщеним там спостережним постам та намаганням тримати у небі свої дрони. Росіяни продовжують налагоджувати свою логістику. Крім того, вони не відмовились від задуму взяти під контроль і решту частину острівної зони, підійти якомога ближче до правого берега, до основного річища Дніпра.

Їм це необхідно зокрема для того, щоб розмістити там певні позиції, майданчики для запуску ударних БПЛА, для розміщення вогневих систем... Тому росіяни постійно проводять диверсійні, форсувальні дії для налагодження логістики з тих позицій, які в них вже є.

Вони прагнуть висадитися та закріпитись, наприклад, на такі острови як Нестрига, Круглик, Білогрудий, Великий Вільховий. Ми присікаємо ці спроби, але окупанти не припиняють намагання перетнути певні протоки на човнах...

Крім того, найактивніші їхні дії на Придніпровському напрямку – на ділянці від Олешок до Антонівських мостів, адже біля цих мостів – автомобільного та залізничного – позиції Сил оборони України. Окупанти тут, де найвужче місце річки Дніпро, намагаються нас відтіснити, щоб підійти до основної течії й вже звідти задавати ударів. Щодня ми відбиваємо на цій ділянці, біля мостів, по декілька ворожих атак. Успіху ворог там немає, принаймні зараз.

Нещодавно Сили оборони Півдня повідомили, що навколо Одеси будується кругова оборона, що певним чином налякало місцевих жителів. Чому облаштування відповідних укріплень почалося саме зараз?

Українські міста, особливо розташовані неподалік від лінії бойового зіткнення, чи на найбільш небезпечних напрямках, як, зокрема, Одеса, готують фортифікації для того, щоб, якщо знадобиться, належним чином захиститися від ворога. Одеса понад чотири роки повномасштабного вторгнення зводить їх на тих чи інших ділянках. Підрозділи, на які покладені завдання по обороні міста, працюють над тим, щоб удосконалити цю систему. Вона постійно оновлюється, добудовується, нарощується. Наприклад, на земляні укріплення впливають погодні умови, певні території заростають рослинністю... Тому роботи з удосконалення системи оборони проводяться постійно.

Й це стосується не лише Одеси. В Україні 99% міст та інших населених пунктів повинні бути готові до такої оборони. Хіба що десь у Карпатах, в Яремчі, танкові рови просто не побудуєш...

Щодо Одещини, то тут, окрім Чорного моря, з якого росіяни постійно завдають ударів, є, у тому числі так зване Придністров'я – не визнаний ніким російський анклав. Фактично це ворог, який може здійснювати провокаційні дії, загострювати ситуацію на Одещині, Вінниччині, і навіть у напрямку Буковини.

Чи спостерігаються якісь зміни у складі сил на території Придністров'я?

Вони не можуть змінитися, тому що Росія з ним не має сухопутного сполучення. Водночас там є угруповання противника: російський контингент – десь до 2000 осіб, який охороняє склад з озброєнням у Ковбасній та воєнний аеродром "Тирасполь". Росіяни можуть долучати до своїх структур місцевих жителів, щоб здійснювати якісь провокації, а для серйозних ударів, захоплень у них сил і засобів недостатньо. Загалом у ПМР – угруповання чисельністю до 6-7 тисяч: росіяни плюс так звані правоохоронні органи Придністров'я.

Росія все активніше атакує Одещину – завдає ударів дронами, ракетами, навіть КАБами... Чого вона добивається? Все ще хоче відрізати південь Одеської області?

Не буду говорити про якісь стратегічні плани противника – мені про них невідомо. Але факт, що ворог щодня завдає ударів по портовій інфраструктурі, намагається зруйнувати мости, які ведуть на Затоку (прибережне селище, – УНІАН), міст на Паланку (прикордонне молдавське село, – УНІАН), у Маяках... Таким чином, росіяни хочуть ізолювати Україну, не дати нам можливості здійснювати логістику.

Нещодавно з'явилась інформація, що росіяни нібито залишають Кінбурнську косу через проблеми з логістикою. Чи так це насправді?

Можу лише сказати, що Кінбурнська коса має сполучення з тимчасово окупованою територією Херсонщини тільки суходолом. Фактично там є одна, максимум, дві дороги: одна – асфальтована, інша – ґрунтовка, якою, зрозуміло, під час негоди користуватися дуже проблематично. Тому ми намагаємося своїми Middle Strike (відпрацювання на оперативній глибині, – УНІАН) порушити ворожу логістику, взяти її під контроль для того, щоб зменшити тиск на наш передній край, на ситуацію на фронті.

Волошин розповів про ситуацію на Кінбурнській косі / фото Facebook-сторінка Владислава Волошина

Тобто, коли Сили оборони завдають ударів по цьому сполученню на півночі Кінбурнської коси, противник втрачає зв'язок зі своїми відповідними підрозділами. Але говорити про те, що він з тих позицій вийшов, я б не став. Адже, за даними розвідки, росіяни там проводять певні ротаційні заходи: виводять один із підрозділів 137-го повітряно-десантного полку 106-ї повітряно-десантної дивізії, а заводять 34-й мотострілецький полк 58-ї армії... Вони із північної частини узбережжя коси дійсно відвели частини, сховали позиції свої. Однак просто так окупанти не вийдуть – їх потрібно звідти вибивати.

Останнім часом ЗСУ завдають ударів по логістичних шляхах росіян на окупованому півдні та в Криму. Чи позначилося це на можливостях ворога на фронті?

Ми докладаємо зусиль для перерізання їхньої логістики. Зокрема, б'ємо по Чонгарському мосту, по мостах на Північнокримському каналі, а також по трасі Таганрог (РФ) – Джанкой (Крим), яка через пошкодження Кримського мосту стала фактично єдиним шляхом росіян для "перекидання" угруповань, караванів з паливно-мастильними матеріалами (ПММ), озброєнням...

Це для воєнної машини противника - фактично "дорога життя". І наші удари по ній та мостах мають певний ефект. Так, у Криму доволі складна ситуація із забезпеченням боєприпасами, ПММ... Аналогічні проблеми виникли також у противника на тимчасово окупованій території Херсонщини. За даними нашої розвідки, підрозділи РФ, які там перебувають, зіткнулися з нестачею пального не тільки для транспорту, а навіть для генераторів – тобто для виробництва електроенергії. І такі проблеми із постачанням тривають вже по 3-4 доби, навіть до десяти днів.

Це, звісно, впливає на готовність сил і засобів ворога щодо ведення бойових дій... Наприклад, командувач 36-ї армії РФ запровадив ліміти для своїх підрозділів на використання артилерійських снарядів. Тобто, якщо раніше вони "насипали, скільки їм влазило" – проблем з цими боєприпасами не було, то зараз, за даними розвідки, ми їм трохи "прикрутили" логістику. Однак вони намагаються компенсувати цю нестачу, наприклад, масованими ударами керованими авіаційними бомбами (КАБами). І по наших позиціях, і по населених пунктах. На жаль, росіяни поки мають таку можливість.

Яким чином вони розв'язують зараз свої логістичні проблеми?

Зараз вони змінюють маршрути і схеми постачання. Наприклад, для перевезення особового складу застосовують другорядні дороги, живу силу перекидають невеликими групами за допомогою цивільних авто. Також розглядають можливість залучити водний транспорт – малі танкери, наливні баржі тощо – для постачання паливно-мастильних матеріалів.

Склади з боєприпасами, за даними української розвідки, планують розміщувати на відстані понад 200 кілометрів від лінії бойового зіткнення. Вони будуть "пов'язані" з іще кількома польовими складами, на яких об'єм боєприпасів та ракет не перевищуватиме дводобові потреби. А особовий склад, який залучать до цих перевезень, буде одягнений у цивільне, або у форму працівників комунальних служб.

На початку нашої розмови ви сказали, що ворог посилив свої угрупування, маючи плани посилити свою активність. Чи змінилися ці плани й тактика росіян на півдні України через останні удари по логістиці противника?

РФ посилила своє угруповання на півдні, щоб активізуватися влітку – виконати політичні плани Кремля по захопленню Запорізької області та підійти якомога ближче до міста Дніпро. Тобто вони розраховували, що підтягнуть купу сил та засобів і це допоможе їм досягти якоїсь перемоги. Але не склалося – ми почали лупити по їхній логістиці й вони, повторюсь, "не вклалися" у дедлайни. Зараз намагаються нарощувати активність та відкривати нові напрямки. Адже Володимир Путін заявив, мовляв, 80% Запорізької області Росія вже захопила. Звичайно, це – неправда, реально вони не мають навіть 75%. Але, ймовірно, ця заява Путіна прозвучала як "аванс": "Ви повинні захопити". Вони й намагаються.

Лариса Козова

УНІАН в Google News

НОВИНИ ПАРТНЕРІВ